

שיעורי חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

פראקטישע עצות און הדרכות פאר עלטערן, מלמדים, מחנכים און מחנכות

פרשת שופטים
שנת תשפ"ו

גליון
קס"ח

שיעורים אין חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

- דינען אלס א ביישפיל -

האלטן די זמנים מיט א פינקטליכקייט

איינע פון די וויכטיגסטע יסודות פאר א מחנה מצליח צו זיין איז: מען מוז האלטן די זמנים מיט א געוואלדיגע פינקטליכקייט. למשל, אויב מען דארף זיין אין כּתה אינדערפרי ניין אזייגער, נאך הפסקה עלף פופצן, און נאך מיטאג צוויי אזייגער - דארף מען זיין דארט פינקט אין צייט.

מען דארף נישט האלטן די זמנים בלויז ווייל מען האט מורא פונעם מנהל, נאר פשוט ווייל דאס איז די צייט ווען מען מוז זיין אין כּתה.

עס מאכט נישט אויס צי אנדערע מחנכים זענען שוין אריין אין די כּיתות אדער זיי שטייען נאך און שמועסן אינעם מחנכים-צימער; די זמנים זענען נישט געבינדן אין דעם צי אנדערע פאלגן עס יא אויס אדער נישט. אפילו אויב אלע מחנכים פארברענגען נאך א האלב שעה, דארף מען ביי זיך זיין קלאר: איך קוק נישט אויף קיין שום אנדערע כּתה; איך דארף טון וואס איז ריכטיג. איך גיי אריין אין מיין כּתה און איך האב מיט קיינעם גארנישט צו טון.

טון די ארבעט בשלמות

ווען איך בין געווען א מלמד פלעג איך אלץ זיין באצייטנס אין כּתה, און איך פלעג נישט ארויסגיין פון כּתה אינמיטן דעם סדר הלימוד. ווייל איך האב געהערט פון מוהרא"ש אז אין די צייט וואס מען דארף זיין אין כּתה טאר מען נישט זיין אינדרויסן, און איך האב פשוט מורא געהאט נישט צו טון מיין ארבעט

אזוי ווי עס דארף צו זיין.

עלף אזייגער פלעגט זיין א הפסקה פאר פופצן מינוט. עטליכע מינוט פאר די הפסקה האט זיך געענדיגט, בין איך שוין געשטאנען ביים אפגענסטן טיר און געווינקען אז זאכן זאלן זיך שוין אנהייבן רוקן. איך האב געפרעגט עטליכע קינדער: "ביסט שוין געווען אין בית הכסא?" "האסטו שוין געטרונקען?" ווייל אויב מען טוט דאס נישט ביי הפסקה, וועט זיך אינמיטן לערנען אנהייבן א גאנצע לויפעניש צום בית הכסא און צו טרינקען. איך האב געבעטן איין קינד: "נעם דעם בענעם און קער צונויף די שמוץ".

איך האב געווארט ביז די קינדער האבן זיך מסדר געווען און זיך אוועקגעזעצט, דערנאך בין איך ארויס פון כּתה און נאכאמאל אריינגעקומען, כדי די קינדער זאלן זיך קענען אויפשטעלן ווען איך קום אריין; ווייל אזוי פארלאנגט דער אייבערשטער, אז מען מוז האבן דרך ארץ פאר א מחנה און זיך אויפשטעלן ווען ער קומט אריין אין כּתה.

דערנאך האב איך זיי געזאגט: "יעדער זאל זיך אראפזעצן און ארויסנעמען דעם חומש". אויב איך האב געזען אז איין קינד פאלגט נאכנישט, האב איך אים דערמאנט: "האסט געהערט? יעדער נעמט יעצט ארויס דעם חומש". איך האב עס געזאגט אן קיין שרייגרייט, נאר רואיג און קלאר, און דערנאך האט מען אנגעהויבן לערנען.

ביי הפסקה בין איך געווען זייער פרייליך און אראפגעלאזט צו די קינדער, אבער פארן אנהייבן א נייע סדר, בין איך

געווארן מער דיסציפלינירט.

עס זענען געווען מלמדים וואס פלעגן קומען קלאפן ביי מיר אויפן טיר פון די כּתה מיך ארויסצורופן, מען פלעגט מיר פרעגן: "פארוואס זיצטו אין כּתה? קום ארויס אביסל, לאמיר שמועסן אינדרויסן", האב איך געדארפט שפילן אויף ביידע זייטן; פון איין זייט האב איך נישט געזוכט צו זיין אנדערש ווי יעדן, איך האב נישט געוואלט זיין דער 'פרומער' וואס זאגט מוסר פאר אנדערע אז עס איז גניבה צו זיין אינדרויסן פון כּתה אינמיטן דעם סדר הלימוד, אבער פון די אנדערע זייט האב איך זיך נישט געוואלט טוישן און ארויסגיין צו זיי. פלעג איך זיך ארויסדרייען און זאגן: "יא, יא, איך קום שוין", און למעשה בין איך געבליבן זיצן אין כּתה.

אזוי אויך פלעגן מלמדים מיר זאגן: "מיר ליידן צוליב דיר, ווייל דער מנהל האלט אונז כּסדר פאר פארוואס מיר קענען נישט זיין אזוי ווי דיר, און זיין באצייטנס אין כּתה", אבער איך האב זיך ווידער ארויסגעדרייט און נישט געזוכט אריינצוגיין אין א שמועס דערנעבן, ווייל איך האב זיך נישט געוואלט טענה'ן מיט קיינעם. ביי מיר האב איך אבער געוואוסט אז איך בין א מלמד פארן אייבערשטן, און איך דארף טון מיין ארבעט בשלמות.

אנפילן דעם טאג מיט לימודים

מען דארף אבער וויסן: זיין צייטליך אין כּתה איז נאר איין חלק; דער צווייטער חלק איז מען זאל אנפילן די צייט וואס מען געפינט זיך אין כּתה מיטן לערנען. אפילו אין א שולע וואו מען לערנט נישט

אליין קריגט זיך און טשעפעט אנדערע מענטשן, איז דאס דאך א קלארע סימן אז די גאנצע דרשה איז בלויז א געמאכטע זאך, א שפיל.

א מחנה דארף אליין ארבעטן אויף זיך צו האבן גוטע מדות, און ער דארף בעטן דעם אייבערשטן דערויף: **"הייליגער באשעפער, העלף מיר אז איך זאל קיינעם נישט וויי טון"**, כדי ער זאל קענען דינען אלס א ביישפיל פאר די קינדער און זיי זאלן זען ווי ער רעדט שוין צו אנדערע.

אזוי אויך, אויב עפעס פאסירט נישט אזוי ווי מען האט געוואלט, זאל דער מחנה זאגן: **"גם זו לטובה"**, און אויף יעדע גוטע זאך זאל ער זאגן: **"שכח אייבערשטער"**, אזוי וועלן די קינדער זיך אפּלערנען פון אים וויאזוי א איד דארף זיך פירן.

ארבעטן אינאיינעם באַחדות

ספעציעל ווילן מיר מחזק זיין די גאנצע שטאב וואס ארבעטן אינאיינעם אין א מוסד, מען זאל זיך רעכענען מיט די געפילן איינער פונעם צווייטן; דער הייליגער זוהר זאגט (נשא כחא): **"אנן בחביבותא תלייא מלתא"** דער הצלחה פון א פלאץ ווענדט זיך אין די ליבשאפט וואס מען האט איינער צום אנדערן; מען זאל זיך ליב האבן, און רעדן איינער צום צווייטן מיט פבוד און דרך ארץ. ווי דער הייליגער רבי'ר אלימלך פון ליזענסק זכותו יגן עלינו בעט אין זיין תפלה (תפלה קודם התפלה): **"ושנדר כל אחד את חברו בדרך הישר והרצוי לפניך"**, יעדער זאל רעדן צו זיין חבר אזוי ווי דער אייבערשטער וויל מען זאל רעדן.

עס קען פאסירן ווען א מענטש באקומט א פאסטן אין א מוסד, אז ער זאל דאס חס וחלילה אויסניצן אויף א וועג פון טרעטן אויף אנדערע, געוועלטיגן און שאפן איינער אויפן צווייטן.

דער הייליגער צאנזער רב זכותו יגן עלינו האט געזאגט: מען זאל קוקן אויף דעם גוי וואס טיילט אויס די לעפלעך ביי א מסבה, ווי עס שפריצן אים פונקען פייער פון די אויגן... איי, ווער ביסטו דען אז דו האלטסט זיך אזוי גרויס און מעכטיג? וויפיל צאלט מען דיר שוין פאר א שעה ארבעט? א גאנצע דאלער? אבער דער גוי פילט ביי זיך: **"לעצט האב איך די לעפלעך אונטער מיין האנט, איך טייל עס אויס, און**

מען אויפהייבן און אוועקווארפן אלע שמוץ, אויסשטעלן אלע בענקלעך שוין און גראד, און נאכדעם וואס אלעס וועט זיין זויפער און מסודר, וועט מען קענען גיין דאווענען און לערנען".

ווי אזוי קען מען לערנען ווען זאכן ליגן אויף דער ערד? קודם מוז אלעס זיין שוין און ריין, מען דארף אלעס אויפהייבן, און ערשט נאכדעם קען מען אנהייבן לערנען.

נקיות - ריינקייט איז נישט סתם אן איבריגע זאך, עס איז א חלק פון 'אידישקייט'. ווי די הייליגע חכמים זאגן (סוטה מט): זריזות ברענגט צו נקיות, נקיות ברענגט צו טהרה, אזוי פירט איין זאך צום צווייטן ביז מען איז זוכה צו רוח הקודש; מען זעט פון דעם ווי וויכטיג עס איז דער ענין פון ריינקייט.

זיין אליין א ביישפיל

חכמינו זכרונם לברכה זאגן (עין ספר הישר לרבנו תם שער ג): **"דברים היוצאים מן הלב נכנסים ללב"** - זאכן וואס קומען ארויס פונעם הארץ, גייען אריין אינעם הארץ. כדי די ווערטער פון א מחנה זאלן טאקע האבן אן השפעה, קען ער נישט סתם 'אפזאגן' די ווערטער און גיין ווייטער, נאר דער מענטש אליין דארף זיין דערביי מיט זיין גאנצע הארץ אין די זאכן וואס ער לערנט אויס.

דעריבער, איידער מען וויל רעדן צו קינדער איבער סיי וועלכע ענין - ווי למשל די זאכן וואס מיר האבן פריער דערמאנט: אנקומען פונקטליך אין פתח, האבן גוטע מדות, אדער זיין מסודר און ריין - מוז דער מחנה אליין דינען אלס א ביישפיל פאר די קינדער. א מחנה דארף אליין אנקומען אין צייט, זיין ריין און מסודר, און זיך פירן מיט גוטע מדות.

אויב די קינדער וועלן זען אז דער מחנה רעדט פון געוויסע זאכן וואס ער אליין טוט פינקט פארקערט - למשל, ער רעדט וועגן זיין ריין אבער ער אליין קומט אנגעטון שמוציג און פארשמירט - וועלן זיי גלייך פארשטיין אז דאס זענען סתם געמאכטע זאכן און ער מיינט עס נישט ערנסט. אדער אויב מען געבט א דרשה פאר קינדער אז **"מען דארף האבן גוטע מדות, מען טאר נישט וויי טון א צווייטן, עס איז א גרויסע עבירה"** - בשעת דער מענטש

קיין תורה, מוז מען אויך אנפילן דעם טאג מיט לימודים; מען קען לערנען הלכות, טייטש פונעם דאווענען, שרייבן, ליינען און נאך אזעלכע זאכן, ווייל נאר אויב מען לערנט האט מען הצלחה.

א מחנה קען נישט שמועסן מיט די קינדער א גאנצן טאג, אפילו פון וויכטיגע שמועסן, ווי למשל: איבער די שיינקייט פון אידישקייט און זינגען מיט זיי: **"אוי ווי גוט צו זיין א איד, אוי ווי גוט צו זיין א איד"**, ווייל עס וועט שנעל אנהייבן גיין טישן אויף בענק, ביז די קינדער וועלן נאך ארויסטראגן דעם מחנה פון פתח... עס מוז זיין מסודר דיגע לימודים וואס ווערט גוט און אינטערעסאנט אראפגעלייגט פאר די קינדער, און אינמיטן לערנען, פארדעם אדער נאכדעם, קען מען אריינפלעכטן שיינע חיזוק פון אמונה אינעם אייבערשטן און פון מדות טובות.

ריינקייט אין פתח

מחנכים דארפן רעדן צו די קינדער וועגן גוטע מדות, זיך ליב צו האבן איינער דעם צווייטן און חלילה נישט צו טשעפען. אזוי אויך דארף מען זיי אויסלערנען די וויכטיגע מדה פון 'נקיות' - צו זיין שטענדיג זויפער און צוזאמגענומען.

אויב מען באמערקט נאך הפסקה אז עס ליגן נאש-זעקלעך אויף דער ערד, דארף מען זיך אפּשטעלן ביים טיר און פרעגן די קינדער: **"ווער האט דא געגעסן דעם נאש?"** און דאס קינד זאל זיך אויפשטעלן, אויפהייבן דעם זעקל און עס אריינזאגן אין מיסט.

זאגט פאר די קינדער: **"מיר זענען נישט קיין חיות; א אידיש קינד עסט ווי א מענטש. ווען מען ענדיגט עסן ווארפט מען נישט די איבריגע עסן אדער דעם זעקל אויף דער ערד, נאר מען דארף עס אריינזאגן אין מיסט"**. די זעלבע זאך דארפן עלטערן אויסלערנען די קינדער אינדערהיים, אז א אידישע שטוב דארף שטענדיג זיין זויפער און מסודר.

ביי אונז אין 'ישיבת תפארת התורה', אויב איך זע אז עס איז נישט ריין, עס ליגן אויסגעבלאזענע טישוס אויף דער ערד אדער לידיגע סאדע באטלעך אויף די טישן, זאג איך פאר די בחורים: **"מען קען נאכנישט אנהייבן דעם טאג; קודם דארף**

דו דארפסט צוקומען צו מיר...

דאס נעמט אריין סיי די מחנכים לגבי די קינדער, און סיי דעם מנהל, די מנהלת אדער די אפיס ארבעטער לגבי זייערע אייגענע שטעלעס. אפילו אויב מען האט דיר געגעבן א פאזיציע העכער א צווייטן, מיינט עס נאכנישט אז דו מעגסט ניצן א קאלטע שפראך צו א צווייטן איד: "אויב האב אזוי געזאגט!" "ארויס פון דא!" מען מוז רעדן איידל, אן שטעכן אדער פליקן איינער דעם אנדערן.

ווער ליידט ווען עלטערן קריגן זיך איינער מיט דעם אנדערן? די קינדער! די זעלבע זאך איז אין א מוסד: אויב די אייגענע שטעלעס ארבעטן נישט בשלום אינאיינעם, ליידן די קינדער דערפון.

אויב איינער שפירט זיך וויי געטון אדער געטשעפעט פון א צווייטן, דארף מען דאס אויסרעדן פנים אל פנים, און נישט בלייבן מיט א פארווייטאגט הארץ אדער חלילה אויפהערן רעדן איינער מיטן אנדערן; מען דארף ארבעטן אינאיינעם מיט א ריכטיגע אחידות.

דער אייבערשטער איז בעל הבית

קינדער דארפן זען ווי אלע אייגענע שטעלעס רעדן מיט דרך ארץ איינער צום צווייטן; קיינער שפירט זיך נישט העכער פון א צווייטן, קיינער טרעט נישט אויף א צווייטן, און קיינער איז נישט

קליין בעל הבית אויף א צווייטן.

מיר האבן איין בעל הבית: דער הייליגער באשעפער, ער איז דער איינציגער בעל הבית פון די גאנצע וועלט. דער אייבערשטער זאגט טאקע אז קינדער דארפן אויסהערן זייער מחנה מיט דרך ארץ, און א מוסד מוז האבן א הנהלה, בעלי בתים און אפיס ארבעטער, פינקט ווי א שיף וואס פארט אויפן וואסער מוז האבן א קאפיטאן; אן א קאפיטאן קען די שיף נישט פארן, אבער דאס מיינט נאכנישט אז מען מעג חס ושלום דערנידערן אדער טרעטן אויף יענעם.

א גרויסע זכיה צו זיין א מחנה

א אינגערמאן האט זיך אמאל אויסגערעדט דאס הארץ פאר מיר זאגנדיג: "מיין ווייב פילט זיך זייער צעבראכן; זי ארבעט אלס א לערערין אין א שולע, און קיינער געבט איר נישט קיין שום אנערקענונג אדער א יישר כח".

האב איך אים געזאגט: עס איז טאקע אמת אז עס איז זייער שווער צו ארבעטן מיט קינדער, און ספעציעל פאר א פרוי איז גאר שווער זיך ארויסצושלעפן פון שטוב און קומען אין שולע צו לערנען מיט קינדער, ווען זי האט דאך אזויפיל וויכטיגע זאכן צו טון אינדערהיים. בפרט אין די ווינטער טעג, ווען מען קען זיך נישט פטר'ן מיט סתם אפקאכן א שטיקל פלייש

פאר נאכטמאל פארן מאן און די קינדער ווייל מען דארף צוגרייטן א ווארעמע זוף זיך צו קענען אנווארעמען פון די ביטערע קעלט וואס הערשט אינדרויסן. און אנשטאט הערן א גוט ווארט, באקומט מען נאך טענות: "פארוואס ביסטו אנגעקומען שפעט?"

אבער דאך - האב איך אים געזאגט - דארפסטו עס טון פאר דיין ווייב. זאג איר: "וואו, דו האסט אזא זכיה אז דיין גאנצע לעבן גייט אנוועק מיט פלאג און מי פאר אזעלכע הייליגע זאכן, מיטן זיצן און מחנה זיין אידישע קינדער." וואס איז אינטערעסאנט צו באקומען א יישר כח פון א פערעמדן מענטש? ווארט נישט אז א צווייטער זאל איר קומען מחזק זיין, נאר דו זיי איר מחזק.

עבודת החינוך איז טאקע זייער א שווערע ארבעט, אבער עס איז אויך א גרויסע זכיה אז מען קען אריינלייגן אין די קינדער די ריינע אמונה און ריינע השקפה מיט א ליבשאפט און פרייליכקייט.

וואויל איז די מחנכים וואס קומען אריין צייטליך אין כיתה; זיי לייען אריין אין די קינדער גוטע מדות און דעם ענין פון ריינקייט, און זיי רעדן איינער צום צווייטן מיט כבוד און דרך ארץ. דער אייבערשטער וועט זיי זיכער העלפן זיי זאלן מצליח זיין אויפצושטעלן ערליכע אידישע דורות פארן אייבערשטן.

זעצט בשעת'ן טון די גרעסטע זאך וואס איז שייך, צו פארן קיין אומאן אויף ראש השנה - זעט ער גאר אז אזויפיל אידן וואס פארן אויף קיין אומאן, טוען אזעלכע סארט זאכן וואס ער זעט נישט זיין גאנצע לעבן?

איר פארשטיי אז מען דארף דן זיין די אידן לכף זכות, און דער רבי איז א דאקטער וואס היילט אויס סיי מיר און סיי זיי, אבער א קינד וואס דארף בכלל חיזוק אנוועקצושטיין פון די שרעקליכע נסיונות הדור, קען פון דעם קומען צו א מסקנא אז מען קען זיין אן ערליכער איד צוזאמען מיט די אלע טריפה'נע זאכן.

סמארטפאון און ווידיאו איז טריף פסול ביי מיר און שטוב, אויך אין דער בית המדרש וואו איר דאווען, און אין די תלמוד תורה וואו איר שיק מיינע קינדער זענען רבם כבולם פון אזעלכע שטובער.

זעצט ווען איר נעם מיט מיין זון פון עלף יאר קיין אומאן, איז תיכף ביים אנקומען צום עירפארט וועט ער זען אז מער פון רוב פון די אידן וואס ווארטן ארויף צוגיין אויפ'ן פליגער האבן א סמארטפאון אין האנט, און בשעת'ן זיצן אויפן פליגער וועט ער זען ווי אידן קוקן ווידיאו, און בכלל די הנהגה און די דיבורים אויפ'ן פליגער פון אסאך מענטשן קען זיין מיט לייכטזיניגקייט, איז ווי אזוי וועט ער אויפנעמען אזא זאך, אז

זאל איר מיטנעמען מיינע קינדער אויף אומאן טראץ די נסיונות פון שמירת עינים אויפ'ן וועג?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,

איר פאר שוין אסאך יארן אויף אומאן אויף ראש השנה ברוך השם, אבער איר האב קיינמאל נישט מיטגענומען מיינע קינדער. איר הער אבער ביי די שיעורים אז עס איז יא וויכטיג מיטצונעמען די קינדער אהין. מיין שאלה איז, אזוי ווי מיין שטוב ווערט געפירט אויף א פרומען אופן, הן בנוגע זיין אפגעשיידט פון אלע סארט מאדערנקייטן וואס כאפט זיך אריין,

י"שר ב"ח פאר'ן אונזעק געבן פון אייער טייערע צייט תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום ב' פרשת בא, ראש חודש שבט, שנת תשע"ט לפרט קטן לכבוד ... נרו יאיר

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

וואויל איז דיר אז דו ביסט מחנך דינע קינדער זיי זאלן זיין אפגעשיידט פון שלעכטס; אז מען איז מחנך די קינדער מיט ליבשאפט וועלן זיי אויסוואקסן ערליכע אידן. שלמה המלך זאגט (משלי כט, יז): "יִסֹר בֶּנֶךְ וַיִּנְחֶה, וַיִּתֵּן מַעֲדָנִים לְנַפְשׁוֹ", אז מען איז מחנך קינדער אויפ'ן גוטן וועג וועלן זיי נאר ברענגען נחת.

דער עיקר זאלסטו זיי מחנך זיין אז זיי זאלן לעבן מיט'ן אייבערשטן און יעדע זאך וואס זיי דארפן זאלן זיי אים בעטן; קינדער האבן א ריינקייט אין זיך, ביי זיי איז די אמונה קלאר און לויטער, דערפאר זאלסטו זיי מחנך זיין זיי זאלן לעבן מיט אמונה; דערצויל זיי מעשיות פון תפלה ווי דער אייבערשטער העלפט ווען מען בעט אים, וועלן זיי אויסוואקסן ערליכע אידן.

אונדא זאלסטו ברענגען דינע קינדער קיין אומאן צום הייליגן רבי'ן אויף ראש השנה; עס איז באוויסט די מעשה אז ווען רבי יודל פון ראשוב זכותו יגן עלינו - איינער פון די גרויסע תלמידים פון רבי'ן - איז געקומען צום רבי'ן אויף ראש השנה, אזוי ווי דער רבי האט געהייסן, האט זיין זון אויף זייער שטארק געוואלט מיט קומען, אבער רבי יודל האט געטראכט אז עס וועט זיין זייער שווער פאר'ן קינד די שווערע וועג וכו', אויף האט אים געפעלט געלט אויף שפען. למעשה איז ער געקומען צום רבי'ן אליינס און זיין זון; ווען ער איז אריינגעקומען צום רבי'ן

שלום געבן האט דער רבי זיך אנגערופן: "איך בין א וואונדער; דער טאטע קומט צו מיר - גלייכט ער דאך אין מיר, און דער זון גלייכט אויך אין מיר, פון דעסט וועגן האלט דער טאטע אפ דעם זון פון קומען צו מיר"; עס האט געבאדערט פאר'ן רבי'ן אז ער האט נישט מיטגעברענגט זיין זון ווייל דער רבי האט געוואלט אז מען זאל קומען צו אים מיט די קינדער.

אזוי פירן זיך אלע תלמידי היכל הקודש; מיר פארן ראש השנה מיט אלע קינדער פון פאר זיי ווערן זיבן יאר. מיר קוקן נישט אויף גארנישט און מיר ברעכן אלע מניעות, יעדער איינער האט זיך זיינע נסיונות און אין יעדע תקופה קומען אפיר אנדערע נסיונות, אמאל איז געווען די נסיון אז עס איז נישטא קיין עסן געהעריג, אדער די בעט איז נישט געהעריג, האבן מיר דאס צעבראכן און געקומען אפילו אן עסן און אן שלאפן, אזוי ווי דער רבי האט געזאגט (חיי מוהר"ן, סימן תד): "א עסן - נישט עסן, יא שלאפן - נישט שלאפן, יא דאווענען - נישט דאווענען, דער עיקר אז מען זאל זיין ביי מיר אויף ראש השנה"; און אזוי קומען פסדר און פרישע נסיונות, אבער מיר פאלגן דעם רבי'ן און קומען צו אים אויף ראש השנה.

אז דו ווילסט געבן א גוטע חינוך פאר דינע קינדער זאלסטו זיי מיטגעמען מיט דיר און זיי מחנך זיין אונטערוועגס זיי זאלן האבן שמירת עינים, וועסטו זוכה זיין צו ערליכע אידישע דורות.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסטו האבן הצלחה אין אלע ענינים.

... (ספר עצתו אמונה חלק ו', מכתב תקיז)

גיין רעדן אין שולעס וואס איז אלול און וואס איז תשובה

בעזרת ה' יתברך - יום ד' פרשת כי תבא לאומאן, י"ג אלול, שנת תשפ"ג לפרט קטן

איך האב ערהאלטן אייער בריוו.

אונדא זאלט איר גיין רעדן אין שולעס וואס איז אלול און וואס איז תשובה; עס איז נישטא קיין גרעסערע זכות פון רעדן פאר מיידלעך אין סקולס, זיי ווייזן די ליבשאפט וואס דער אייבערשטער האט צו אונז אידישע קינדער און ווי גוט איז צו גיין אין די וועגן פון די תורה.

מען שרעקט צופיל אן די קינדער, בפרט אלול ווארפט מען א פחד, און קליינע מחות קענען עס אננעמען נישט ריכטיג, און עס קען זיין אמאל אז מען ווערט שטארק דערשראקן און מיואש; מען דארף רעדן פון די רחמנות וואס דער אייבערשטער האט צו אונז, ווי שטארק דער אייבערשטער האט אונז ליב און ווי חשוב עס איז אפילו נאר א גוטע ווילן.

דער אייבערשטער זאל העלפן איר זאלט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

א פתיחה וחתומה טובה, א גוט געבענטשט יאר.

... (קונטרס עצתו אמונה פרשת נצבים וילך, שנת תשפ"ג)

חינוך אפטיילונג אויף קול ברסלב

צו הערן אלע שיעורים אויף חינוך פון דער ראש ישיבה שליט"א אויף קול ברסלב דרוקט: 1-2-4-2

צו באקומען וועבנטליך דעם גליון, ביטע שרייבט צו: chinuchgilyon@gmail.com

קול ברסלב

קוואל פון אמונה (פרויקט) - שיעורים; מעשיות פון תפלה; רעסעפיס; און נאך
845-351-9060 / 212-444-9169
ארץ ישראל 0797040069 / ענגלאנד 03303502363 / קאנאדא 438-320-9090
חיווק יומי אימעיל chinuchgilyon@gmail.com / טעלעפאן מעדיזשינג 347-630-2876

קול ברסלב - שיעורים; חיווק יומי; ניגונים; מעשיות פון תפלה און נאך
212-444-9191 / 845-351-0910
ארץ ישראל 0797040066 / ענגלאנד 03303502361 / קאנאדא 4383008080
בעלגיע 3235003461 / ארגענטינע 11552354370